

Jsem tu bez rodiny

Je velmi smutné, když zůstane člověk bez rodiny, ale stává se to. Mnoho dětí se stává sirotky i dnes. Rodiče jim umírají ve válce nebo na různé nemoci a takový je i můj příběh.

Jsem Miriam, narodila jsem se jako Romka a bydlím teď v malém městě. V roce 2009, kdy mi bylo pouhých šest let, mi umřela moje máma na hroznou nemoc. Maminku si pamatuji matně, ale pamatuji. Vždy jsem si přála, aby mě má máma odvedla do první třídy, ale bohužel se to už nestalo.

Byla to neskutečně velká bolest vidět v šesti letech, jak vlastní máma umírá před očima, nejraději bych tu bolest prožila místo ní. Když si na ni vzpomenu, vždycky mě to zahřeje u srdce. Nechci myslet na vše, co jsme spolu už nemohly prožít, ale chci vzpomínat na to krásné, co nám Bůh dopřál. Každý večer se k ní modlím a prosím ji za odpuštění, když něco provedu.

Po smrti mé mámy se můj otec staral tak, jak se dalo. Dá se říct, že někdy mi přišlo, že je to můj konec. Vyrůstala jsem se svými čtyřmi sourozenci. Každý z nás si prošel něčím zlým a někteří z mých sourozenců se z těžkostí dostali a žijí teď tak, jak je jim dopřáno.

Jedno vím jistě. V takových podmínkách se žít nedá a já tak žít nechci. Zažila jsem zlé a teď je na čase to dobré. V mých jedenácti letech jsem se ocitla v dětském domově, kde jsem poznala spoustu nových a úžasných lidí, kteří se stali zároveň i mou rodinou. Byli mi blízcí a moc jim za vše děkuji. Někdy to nebylo lehké, ale zvládli jsme to spolu.

V dětském domově jsem prožila dva roky svého života a jsem za ta léta vděčná. Opravdu, Bůh ví, kde bych se octla, nebýt tohoto dětského domova.

V mých třinácti letech si mě vzali do pěstounské péče teta se strejdou. Jsem jim neskutečně moc vděčná, i když vím, že to se mnou většinou neměli moc lehké, ale věřím v to, že je neklamou. Že se stanu dobrou ženou, kterou by ze mě chtěli vychovat dva neskuteční lidé s velkým srdcem.

Někdy mě štve, že se ke mně chovají, jako by mi bylo deset let, i když mi už bude šestnáct, ale vím, že jsou přísní pro mé dobro.

Každý potřebuje trochu volnosti a důvěry. Víím a uvědomuji si, že jsem je někdy zklamala svým chováním, ale to mě prostě naučil můj těžký život a taky ulice.

Napravila jsem se, i když mám své špatné chvíle pořád. Ale od této doby se chci posouvat jen a jen dopředu.

Z celého srdce děkuji všem, co tady se mnou byli ve špatných i v krásných chvílích, a hlavně těm, co tady jsou stále se mnou a doprovázejí mě na mé cestě.

Jsem tu bez rodiny. Bez nejbližší rodiny, ale jsem tady se vším, co žiju. Takový je můj opravdový příběh.